

Aj v tomto druhom tohtoročnom vydaní Študentských listov vám milí čitatelia prinášame ďalšie ocenené a víťazné práce zo IV. ročníka konferencie stredoškolskej mládeže „Čeština a slovenčina jazyky blízke?“, ktorá sa konala 14. decembra m. r. v priestoroch Domu národnostných menšín pod záštitou riaditeľa Slovenského inštitútu v Prahe a kultúrneho ataše v ČR Igora Otčenáša a za finančnej podpory Ministerstva školstva, mládeže a telovýchovy ČR a Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí. red.

Martin Vlado: Obnovení květu

Anna Plevová / Gymnázium J. Seiferta, Praha 9 / Kategória – preklad poézie

zimní čas je o hodinu pozadu

nepřijdeš-li zhasnu
počkám až ulice
osvětlí pokoj
abych si tě nepopletl
s jiným tělem

zahrajeme si
jméno město zvíře věc
já budu zvíře
ty žena
věci ztratí svůj smysl
města jména

svleču tě
z křížku
hodím ho bohu
k nohám
ať si nás vytvoří

a když přece zazvoníš
potmě
zakopnu o práh
půjdu otevřít
hned u dveří ti řeknu
jak mi s tebou
bylo dobře

„bůh je mrtvý“
vykřikl moudrý
hloupý se rychle křížoval

a bůh
jakoby nic
neslyšel a neviděl

moudrému přiznal moudrost
hlupákovi hloupost

xxx

podle nejnovějších výzkumů
alkohol i v malém množství
ohrožuje naše zdraví

nedoporučuje se
ani sklenička červeného

v tom případě
ať mi i nadále prospívá
co mi už zase škodí

o to tě bože
já moudrý a hloupý

dokrvava prosím

Báseň

zahnala mě do kouta
poklekl jsem
pohled
odevzдал bílé stěně

za tisíc let
inteligentní muži a inteligentní ženy
budou zkoumat písmo na zdi
jeho výšku šířku pravidelnost sklon
budou se přít
o každou hlásku
zdůvodňovat a vyvracet celá
už nečitelná slova
mladá žena z týmu II
se pokusí
o vlastní
interpretaci dotyčného textu

ale až později
v malém vysokohorském středisku
po třídním maratónu přednášek
největší kapacity v oboru
nazvou svůj objev
vzorcem nepřístojného chování
který se nedá
odvodit ani použít

obsah:

Anna Plevová ■	Martin Vlado: Obnovení květu	1
Lukáš Brychta ■	Miro Mališ: Budeme si muset zvyknout jezdit na kolotoči ..	2
Vojtěch Nejedlo ■	Vodník z Jamy	2 – 4

Miro Mališ: Budeme si muset zvyknout jezdit na kolotoči

Lukáš Brychta / Gymnázium J. Seiferta, Praha 9 / Kategória – preklad poézie

Pár taktů neklidu

(2. část)

I

Nadšení opadne. Tak, jako pěna z piva.
Dej mi radši džbáněk něhy v spreji.
Tělnatá stážistko, děláš to jako divá!
To čuměj ty slizký farizeji!

Že nejsem tvůj budík? Ten ciferník mám pravý!
Nezvoním stále, jen čas od času.
Rozblikám digitální kýč – jsou TV zprávy o dalších válkách. Za chvíli zvracíš.

Demokracie je bordel. Otevírá všem.
Je zbitá. Je billboard, co ukazuje předky.
Jezdí se na ní, jako by byla nahá.

K večeru ztrácí dech. (I nebe potemnělo).
Dnes už nic nepřijme. Nic. Ani Boží tělo.
A zítra zalže pod přísahou.

II

Já už taky ztrácím dech. A vzduch je neředený.

Zdráhám se dolít těsně pod čáru.
Jsem na dvě strany – jako pravý úhel stěny.
Přetírám starou barvu novou.

Tvůj nečekaný příchod je jen další bonmot;
průměrně dobrý, ale chytlavý.
Vem si moje tělo. A odplav koňmo.
Když chceš, i potvrzení vystavím.

Zpocený kentaur s prořídou hřívou ve víchru
najednou zastavil. Ucitil něco z mých trém.
Nic nenamítá proti takovým praktikám.

Bůh stvořil svět. A prý viděl, že je to dobré.
Teď už vím, že odpuštění nevyžebraám.
Tak, jak jsem si zvykl, tak si odvykám.

III

Bůh tedy stvořil svět. Počítal s těžkou túrou.
Kam nevede zlatá střední cesta.
Dělí se. Jako nesmrtelnost Dioskurů.
Tak mě rovnou postav na piedestal!

Na krku mám 36 a v hlavě metaforu:
koketně mrká strážce harému.
Dá nocleh pocestným a uzdravení chorým.
Ale ne všem. Jak kterému.

Drobné svinské perly jsou pro Klub vyvolených.
Svatba je připravená, hledá se jen ženich.
Nelze zapomenou na noblesu.

Skutečnost je absurdní – silver screen calls.
Zástupy eunuchů – každý s tajemnou skříňkou –
mlčky svoji kůži na trh nesou.

IV

Absurdní skutečnost. Zvěčněná v horoskopu.
Hlasitě se směješ. (Nezávislý narkoman).
Vůbec mě nepřekvapí, že ji teďka chlemtáš.
Víc už ti nedá, vždyť je lakomá.

Nepřijdou o práci snajpeři akrobatů.
Zaručeně levné mediální šumy.
I barvoslepost – šedivou nahrazuje zlatou.
Okamžik před zatměním. Pořádně se umyj.

A přeskoč Jordán. Anebo raději Rubikon.
Bezuzdně. Jako vězeň, co téměř unikl omilostnění.
Neviděl tu lavinu.
Až když spadla. Ten rituální experiment skončil krachem. Až později tomu uvěříme.

Zatím jsme na tom lépe. Zatím. Plus minus.

Vodník z Jamy

Vojtěch Nejedlo / Podještědské gymnázium Liberec / Kategória – volná tvorba

Nedaleko vesnice Kalameny, deset kilometrů od termálních lázní Bešeňová, je pramen. Termální pramen, který uprostřed lesa plní jámu teplou, léčivou vodou. Když říká jáma, nemyslím díru do země, která má do šířky metr a člověk je rád, když si v ní smočí ruce, ale pořádnou, širokou a hlubokou jámu, ve které si můžete v klidu zaplavat. Říká se tam tomu prostě Jama.

A právě v této pořádně hluboké jámě žije vodník. Vybatve si tu nejhorší nestvůru, jakou jste kdy viděli, a tisíckrát si znásobte její ošklivost a děsivost. Nakonec si představte její opak a přidejte si k tomu tvář dobromyslného zeleného staříka – a máte vodníka z Jamy. Josef mu tady říká a nutno dodat, že to není vodník obyčejný. Už ani neví, co to je dušička, a hrníčky má leda tak na čaj. Nikdy nepochopil,

proč jeho příbuzní dušičky loví. Vůbec je to takový samorost.

Je tomu asi tak 230 let, co se vodník Josef poprvé ocitl v Jamě. Vyrazil tehdy podzemními prameny do světa na zkušenou. Byl už dobře 2 roky na cestě, když tu najednou ho podzemí vyvrhlo spolu s horkou vodou na povrch. Jak otevřel oči, nemohl se vynadivovat. Okolo nebylo nic než stromy. Nikde

Vojtěch Nejedly, študent Podještědského gymnázia v Liberci – 2. miesto v kategórii voľná tvorba

Gratulácia oceneným študentom z Gymnázia J. Seiferta v Prahe – Anne Plevovej za 1. miesto a Lukášovi Brychtovi za 3. miesto v kategórii preklad poézie

Študenti v hľadisku počas konferencie

ani živáčka. „Jezírko s krásne teplou vodou uprostred pustého lesa? Josefe, tvá cesta je u konce,“ řekl si a stále nespouštěl oči z té krásy.

Dalších 50 let spokojeně hospodařil. Lidem a dalším živým stvořením se úspěšně vyhýbal - ostatně na místě, kde žil, to nebyl problém. Časem se však nedaleko Jamy začala rozrůstat vesnička. Rychtářem se tam stal muž jménem Koterba, chlap sice starý, ale pořád plný sil. Že je v lese vodník, to věděl a neměl z toho žádnou radost. Kudy chodil, tudy přemýšlel, jak ho z Jamy vystrnadit. Josef často nacházel ve vodě naházená rozpadlá kola od vozů a podobný neřád, ale na just se z Jamy ani nehnul a nemálokdy povoloval stavidla, aby přitopil obyvatele vesnice, nebo lépe samotného Koterbu.

Když ale jednoho dne vodník vylovil ze svého domova rozbité lahve z pitky, která se konala

předešlý den, vyrazil do vesnice promluvit si s rychtářem. Na návsi se krátce smočil v kašně a štrádoval si to přímo k němu do hospody. Mluvili spolu dobrých pět hodin. Hádká střídala hádku, krčmář se při tom nezastavil a tak se stalo, že k večeru spolu vycházeli z hospody ruku v ruce.

Od té doby platila mezi rychtářem a vodníkem nepsaná dohoda: Vodník bude mít klid, rychtář se bude starat, aby Jama a její okolí zůstalo čisté, a za to vodník dovolí, aby se lidi mohli v Jamě koupat.

Až po delší době si Josef uvědomil, že tato dohoda je pro něj velice nevýhodná. Nikdy už nezažil takový klid, jako když se přistěhoval. Zato Koterba se v hospodě až do smrti vytahoval, jak že to vodníka obelstil. Když Koterba za jedné horké letní noci zemřel, přišel Josef až do jeho stavení a k hlavě mu na důkaz toho, že si ho i přes

všechno, co se stalo, váží, položil sklenici s pivem.

Od té doby je sklenice s pivem nepostradatelnou součástí života každého pořádného obyvatele Kalamen. Z Jamy se stala turistická atrakce a lidi sem teď jezdí z široka daleka. I láska ke sklenici se odtud rozšířila rychleji, než byste řekli „švec“. Lidé jsou spokojení... A vodník Josef se ani hluboko pod hladinou pro samý hluk nikdy pořádně nevyspí.

Foto: archiv redakcie

Príloha Študentské listy 2/2008 bola vydaná i za podpory Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí